

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συν. ἐξ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἄνιση αὐτὴ πάλῃ μεταξὺ τοῦ κόμητος ντὲ Μοντγκομερὸν καὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀκολουθίας τοῦ διαδόχου Ἐρρίκου, δὲν ἐβάσταξε οὔτε ἓνα λεπτὸν, τόσο πού ὁ Περρό δὲν πρόφρασε νὰ τρέξει καὶ νὰ βοηθήσῃ τὸν κηρὸν του. Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ προσεχητηρίου τῆς Πουατιέ, μέσα στὸ ὅποιον εἶχε γίνει ἡ συμπλοκή, εἶδε ἔναν ἅτ' τοὺς ἀκολουθοῦν τοῦ διαδόχου κατὰ κράτος καὶ νερὸ καὶ διώ—τρέξι ἄλλους πληρωμένους. Μὰ οἱ ἰππότες εἶχαν κατορθώσει ν' ἀρραβώσουν τὸν κόμητα καὶ νὰ τὸν δέσουν.

Τότε ὁ Περρό, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε γίνει ἀντιληπτός μεσ' στὴ φασαρία, νόησε ὅτι θὰ ἐξυπηρετοῦσε καλύτερα τὸν κηρὸν του, μένοντας ἐλεύθερος καὶ εἰδωλοῦντας τοὺς φίλους του, ἢ βοηθώντας τον σὲ μιὰ περὶ τῶν πῶ εἰναική.

Ξαναγύρισε λοιπὸν ἀόρθωτα στὸ προσεχητηριὸν του καὶ μὲ τ' αὐτὴν τεντωμένον καὶ τὸ χέρι στὸ σπαθί του, περιμένει τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ ἐπιέθῃ, γιὰτί, ὅπως θὰ ἰδῆτε ἀμέσως, ἐξοχότατε, οὔτε ἡ τόλμη, οὔτε τὸ θάρρος ἔλειπαν ἅτ' τὸ γενναῖο μὸν σὺς γυρο. Μὰ δὲν ἦταν μόνο ἀνδρεία, ἀλλὰ καὶ συνεισότης.

Ἐντομεταξὺ, ὁ κόμης ντὲ Μοντγκομερὸν, ἂν καὶ δεμένος, ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζει :

— Δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα, Ἐρρίκε τοῦ Βαλουᾶ, ὅτι δὲν θὰ τοῖμιουσε ν' ἀναμετρηθῆς μετ' τὸ σπαθί μου ; Ἐπειδὴ εἶσαι δευλός, ἔβαλες τοὺς στρατιώτες σου νὰ μὲ ἐπιτεθῶν.

— Βλέπετε, κηρὸν ντὲ Μοντμορανού ! εἶπε ὁ διάδοχος τρέμοντας ἀπὸ ὄργη, στὸν Κοντόσταυλο. Ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ βοῖξῃ !

— Νὰ τὸν φμώσουν ! εἶπε ὁ Μοντμορανού, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως.

Καὶ ἀπειθυνόμενος στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας τοῦ διαδόχου, ἐπρόσθεσε :

— Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω τί πρέπει νὰ τὸν κάνετε... Ὄσπῳ, προσέχετε τὸν καλά, ἔλαθε ὑπεύθυνος μὲ τὸ κεφάλι σας...

Καὶ ἐγκατέλειπε τὸ προσεχητηριὸν, παρασύροντας ἔξω καὶ τὸν διάδοχο. Διάσχισαν τὸ διάδρομο, ὅπου ὁ Περρό βρισκόταν κρημμένος πίσω ἀπὸ τὸν πάτημα καὶ μπερὶ τὸν σπῆρασμα τῆς Ἀρτέμιδος.

Ὁ Περρό πέρασε τότε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντικειμένου τοῦ τοίχου καὶ κόλλησε τὸ αὐτὸ του στὴν ἄλλη κλειστή πόρτα.

Ἡ σκηνή, τὴν ὅποια εἶχε παρακολουθήσει πρὸ δλίγου, ἦταν ἴσως λγώτερο τρομερὴ ἅτ' αὐτὴν πού θὰ διαδραματιζόταν τώρα.

XXII

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ

— Κύριε ντὲ Μοντμορανού, εἶπε ὁ διάδοχος μὲ ὄργη καὶ θλίψη, καθὼς ἔμπαινε στὸ διαμέρισμα τῆς Πουατιέ, ἂν δὲν μὲ εἶχατε συγκαταστήσει σχεδὸν διὰ τῆς βίας, θὰ ἦμιον αὐτὴ τῆ στιγμή λγώτερο δυσσραστημένος μὲ τὸν ἑαυτὸ μου καὶ μὲ σᾶς...

— Ἄς μοῦ ἐπιτρέψει ἡ ὑψηλότης σας, ἀπάντησε ὁ Μοντμορανού, νὰ τῆς παρατηρήσω, ὅτι αὐτὴ τῆ στιγμή μιλᾷει σᾶν νέος καὶ ὄχι σᾶν διάδοχος τοῦ θρόνου. Ἡ ἡμέρες σας δὲν σᾶς ἀνίχνουν. Ἀνίχνουν στὸ λαὸ σας, ὑψηλότητα, καὶ τὰ καθήκοντα τῶν ἐστεμμένων κεφαλῶν εἶνε διαφορετικὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων...

— Τότε λοιπὸν γιὰτί εἶμαι ἐξοργισμένος ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ

μου καὶ γιὰτί αὐτὴ τῆ στιγμή αἰσθάνομαι κάποιον ντροπῆ ;

Καὶ ἀπειθυνόμενος πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα, ἡ ὅποια ἔτρεξε γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ, ἐπρόσθεσε :

— Ἀ !... σᾶς εἶστε, κυρία ;

Καὶ παρασυρόμενος ἀπὸ τὸν πληρωμένον ἐγοισμό τοῦ, φώναξε :

— Μὴν ξεχνᾶτε, κυρία, ὅτι στὸ σπίτι σας καὶ ἐξ αἰτίας σας με προσέβαλαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου...

— Ἀλλοῦμονο, καὶ ! ἀπάντησε ἡ Ἀρτεμῆς. Σᾶς προσέβαλαν, ὑψηλότητα, στὸ σπίτι μου, ἀλλὰ δὲν φταίω ἐγὼ σ' αὐτὸ. Μήπως ἐγὼ δὲν ὑποφέρω ὅσο καὶ σᾶς, καὶ περισσότερο μάλιστα ἀπὸ σᾶς ; Μήπως ἐγὼ δὲν εἶμ' ἀθῶα γιὰ ὅλ' αὐτὰ ; Μήπως, ἐπὶ τέλους, ἀγαπᾷ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ; Μήπως τὸν ἀγάπησα ποτὲ ;

Ἡ Ἀρτεμῆς τοῦ Πουατιέ, δούκισσα τοῦ Βαλεντινουᾶ, ἀπαρῶνταν τώρα τὸν κόμητα, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν εἶχε προσδώσει. Μὰ αὐτὸ ἦταν πολὺ ἄπλο γιὰ μιὰ γυναῖκα.

— Δὲν ἀγαπᾷ παρά μονάχα σᾶς, ὑψηλότητα ! πρόσθεσε σὲ λίγο.

Ἡ ψυχὴ μου κα' ἡ ζωὴ μου εἶνε δικές σας δολιχίρες καὶ τὴν ἔπαυξί μου σ' αὐτὸ τὸν κόσμο τῆ λογαριάζω μονάχα ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού δεχτήκατε αὐτὴ τὴν καρδιά, ἡ ὅποια σᾶς εἶνε τόσο ἀρροσιωμένη... Θυμίσαι βέβαια ἀμυθρά, ὅτι εἶχα δώσει ἄλλοτε σ' αὐτὸν τὸν Μοντγκομερὸν μερικὲς ἐλλπίδες. Τίποτε τὸ θετικὸ ὅμως κα' οὔτε ἀνέλαβα ποτὲ ἀνέναντί του καμμιὰ ὑποχρέωση. Μὰ παρουσιαστήκατε σᾶς καὶ ὅλα αὐτὰ λησιμονήθησαν. Ἀπὸ τότε δέ, σᾶς ὀρκίζομαι—καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστέψετε περισσότερο τὰ λόγια μου ἀπὸ τῆς ὑψηλότητος συκοφαντίας τῆς κ. ντὲ Ἐτάμτ καὶ τῶν φίλων τῆς— ἀπὸ τότε λοιπὸν δὲν ἵπάρχει οὔτε μιὰ σκέψις μου, οὔτε ἓνας χτύπος τῆς καρδιάς μου πού νὰ μὴν εἶνε δικός σας, ὑψηλότητα. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐνεργεῖ ἀπὸ κοινὸν μὲ τοὺς ἐχθρούς μου, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα σ' ἐκεῖνη πού σᾶς ἀνίχνει δολιχίρη, Ἐρρίκε.

Μόλις γνωρίζω αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ ὄχι μονάχα δὲν τὸν ἀγαπᾷ, μεγάλε Θεέ ! μὰ τὸν μισῶ καὶ τὸν περιφρονῶ ! Νά, δέστε..., τὸ ἐνδιαφέρον μου γι' αὐτὸν εἶνε τόσο, ὥστε δὲν σᾶς ρωτᾷω ἂν αὐτὴ τῆ στιγμή εἶνε νεκρὸς ἡ ζωντανός ; Δὲν ἐνδιαφέρομαι παρά μόνο γιὰ σᾶς. Αὐτὸν τὸν μισῶ !...

— Εἶν' ἀλήθεια αὐτὰ, κυρία ; ρώτησε ὁ διάδοχος χαμογελώντας με κάποιον δυσπιστία ἀκόμα.

— Ἡ ἀπόδειξις θὰ εἶνε εὐκόλη καὶ γρήγορη, ἀπάντησε ὁ κόμης Μοντμορανού. Ὁ Μοντγκομερὸν εἶνε ζωντανός ἀκόμα, κυρία, μὰ εἶνε δεμένος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κἀνη περὶ τίποτε. Ὁ εὐγενὴς αὐτὸς προσέβαλε θανάσιμα τὸν ὑψηλότητα, Ὄσπῳ, εἶνε ἀδύνατο νὰ τὸν παρατέμνουμε σὲ δικαστήριον.

Ἡ κρίσις γιὰ ἓνα τέτοιο ἐγκλημα θὰ ἦταν περισσότερο ἐπιπλομένη ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ἐγκλημα. Οὔτε εἶνε δυνατὸν πάλι νὰ μονομαχήσῃ ὁ ὑψηλότητος μὲ τὸν ὑβριστὴ του. Τί πρέπει λοιπὸν, κατὰ τὴ γνώμη σας, κυρία, νὰ κάνουμε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ;

Ἐπακολούθησε μιὰ στιγμή σιωπῆς γεμάτης ἀγωνίας. Ὁ Περρό εἶχε κρατήσῃ τὴν ἀπάντησίν του, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησίν τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ ὅποια τόσο ἀργότυσε νὰ δοθῆ. Ἀπ' αὐτὸ φρανόταν, ὅτι ἡ Ἀρτεμῆς φοβόταν τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ της καὶ αὐτὰ πού θὰ εἶλεγε.

Τέλος, μὲ φωνὴ ἀρεκὰ στα

□ □ □ ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΟ □ □ □

Ἡ κόρη τοῦ μεγάλου Ἑλληνοσ ζωγράφου Θεοδοσιοπούλου (Γκρέκο). (Πινᾶξ τοῦ Λάρενς).

θερή, είπε :

— 'Ο κόμης ντε Μοντγκομερὺ διέπραξε ἕνα ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας. Κύριε ντε Μονμορανού, ποιὰ πονὴ ἐπαβάλλεται στους ἐνόχους ἐσχάτης προδοσίας ;

— 'Ο θάνατος, ἀπάντησε ὁ κοντόσταυλος.

— 'Η γνώμη μου λοιπὸν εἶνε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ πεθάνῃ! ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ 'Αρτεμις.

"Ολοι ἀνατριχίασαν κ' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ νέα μικρὴ αἰωπὴ, ὁ Μονμορανού εἶπε :

— Πράγματι, κυρία, δὲν ἀγαπᾶτε, οὔτε ἀγαπήσατε ποτὲ τὸν κόμητα Μοντγκομερὺ.

— Μὰ ἐγώ, ἀπάντησε ὁ διάδοχος, δὲν θέλω νὰ πεθάνῃ ὁ κόμης Μοντγκομερὺ.

— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ δική μου γνώμη, μὰ ὄχι γιὰ τὴν ἴδια αἰτία. 'Εσεῖς δὲν θέλετε τὸν θάνατό του ἀπὸ μεγαλοφυΐα, μὰ ἐγὼ γιὰ λόγους προνοίας. 'Ο κόμης ντε Μοντγκομερὺ ἔχει δυνατοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἀγγλία. 'Επίσης εἶνε γνωστὸ στὴν Αἴθῃ, ὅτι θὰ τὸν συναντούσαμε ἐδῶ ἀπόψε. "Αν μᾶς τὸν ζήτησουν λοιπὸν αὐριο, δὲν πρέπει νὰ ἔχουμε νὰ παραδώσουμε ἕνα πτώμα, γιατί οἱ εὐγενεῖς θὰ ἐξεγερθοῦν. Πρέπει, ἅμα μᾶς ρωτήσουν, νὰ μποροῦμε ν' ἀπαντήσουμε: «'Ο κόμης ντε Μοντγκομερὺ ἔφυγε» ἢ «'Ο κόμης ντε Μοντγκομερὺ εἶνε τραυματισμένος ἢ ἀρρωστος!...». Πάντως πρέπει νὰ τὸν ἔχουμε ζωντανό, γιατί ἂν οἱ εὐγενεῖς ἐπιμεινῶν ὡς τὸ τέλος, νὰ μποροῦμε νὰ τὸν τραβήξουμε ἀπ' τὴ φυλακὴ του καὶ νὰ τοὺς τὸν δείξουμε. Αὐτὰ θὰ συμβοῦν μόνο αὐριο καὶ μεθαῖριο. "Επειτα ἀπὸ ἕνα μῆρα ἄνωγ, κανεῖς δὲν θὰ μιλᾷς περὶ γι' αὐτόν. Τίποτε δὲν λησμονεῖται τόσο εἰκόλα, ὅσο ἕνας φίλος. Νομίζω λοιπὸν, ὅτι ὁ ἔνοχος δὲν πρέπει οὔτε νὰ πεθάνῃ, οὔτε νὰ ζήσει. Πρέπει νὰ ἐξαναριστῇ.

— "Εστὼ! εἶπε ὁ διάδοχος.

"Ας φύγει, ἄς ἐγκαταλείψῃ τὴ Γαλλία. "Εχει συγγενεῖς καὶ κτήματα στὴν Ἀγγλία καὶ μπορεῖ νὰ ζήσει ἐκεῖ.

— "Οχι, ἠημιότατε! ἀπάντησε ὁ Μονμορανού. "Αν βρισκετε τὴν τιμωρία τοῦ θανάτου μεγάλη, ἐγὼ δὲν βρῖσκω τὴν τιμωρία τοῦ θανάτου ἀρετὴ. Θέλετε λοιπὸν —ἐπρόσθεσε χαμηλόνοντας τὴ φωνή του— νὰ λήσῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος στὴν Ἀγγλία, ὅτι οὐδὲ ἀπέλιψε μὲ μιὰ προσβλητικὴ χειρονομία ;

— "Ω! μὴ μοῦ τὸ θυμίζετε αὐτό! φώναξε ὁ διάδοχος μὲ τὰ δόντια σφιγμένα.

— Καὶ ἄνωγ πρέπει νὰ οὐδὲν ὑπενημιόω, ἠημιότατε, γιὰ νὰ οὐδὲν προφυλάξω ἀπὸ καμμιᾶ ἀπειροκηνία. . . Πρέπει, οὐδὲν ἐπαναλαμβάνω, νὰ μὴν ἔναταροῦσα-στὴν περὶ τὸν κόσμον οὔτε ζωντανός, οὔτε πεθαμένος... Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀκολουθίας μας εἶνε ἄνθρωποι ἐμπιστοὶ κ' ἐξ ἄλλου κανεῖς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἤξερε μὲ πὸν εἶχαμε νὰ κάνουμε... 'Ο διοικητῆς τοῦ Σατελέ εἶνε φίλος... 'Επὶ πλέον ἄφανος ἀντὶ τὴ φυλακὴ του καὶ ἀφοσιωμένος στὸ βασιλεῖα... "Ας μεταφερθεῖ λοιπὸν ὁ κόμης Μοντγκομερὺ στὸ Σατελέ ἀπόψε κιόλας... "Ετσι, αὐριο θὰ μποροῦμε νὰ διαδώσουμε γιὰ τὴν ἐξαφάνισί του τὶς πιὸ ἀντίθετες φήμες... "Αν οἱ φίλοι του τὸν ἀναζητήσουν, πράγμα ποῦ μοῦ φαίνεται ἀπίθανο, τότε μποροῦμε νὰ τοὺς φανερώσουμε τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τοὺς ποῦμε ὅτι βρῖσκονται φυλακισμένους, κατηγορούμενος γιὰ ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας... Τότε βέβαια κ' ἀναγκαστοῦμε νὰ τὸν παραλείψουμε σὲ δίκη, μὰ ἐλπίζω ὅτι πρὶν παρουσιαστῆι στὸ δικαστήριον, ὁ κόμης θὰ ἔχη πεθάνει ἀπ' τὶς κακονυχίες τῆς φυλακῆς του.

— "Ω! κύριε Μονμορανού, εἶπε ὁ διάδοχος ἀνατριχιάζοντας. Αὐτὸ θὰ ἦταν φοβερό!

— "Ἦσυχάστε, ἠημιότατε, εἶπε ὁ κοντόσταυλος. Δὲν θ' ἀναγκαστοῦμε νὰ φτάσουμε σὲ τί ἀκρα. Οἱ θόρυβοι ποῦ θὰ προκληθοῦν ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισί τοῦ κόμητος, θὰ σβῶσουν μόνον τους. Οἱ φίλοι του θὰ παρηγορηθοῦν καὶ θὰ τὸν λησμονήσουν γρήγορα κ' ὁ κόμης θὰ ζήσῃ στὴ φυλακὴ βέβαια, ἀφᾶς θὰ εἶνε πεθαμένος γιὰ ὅλον τὸν κόσμον.

— Μὰ δὲν ἔχει παιδί; ρώτησε ἡ 'Αρτεμις.

— Ναί, ἕνα παιδί πολὺ μικρό, στὸ ὅποιο θὰ ποῦν ὅτι κανεῖς δὲν ἔχει τί ἀπόγινε ὁ πατέρας του...

— "Ο! αὐτὰ εἶνε δίκαια καὶ καλὰ συνδυασμένα, εἶπε ἡ 'Αρτεμις. "Εγὼ τὰ ἐγκρίνω, τὰ ἐπιδοκιμάζω καὶ τὰ θαυμάζω...

(Ἀκολουθεῖ).

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— 'Η Ἑλβετία ἔχει τοὺς περισσότεροὺς μύσους ἀπ' ὅλους τὶς ἄλλες χώρες τοῦ κόσμου. Αἰτία δὲ τῆς μυωπίας τῶν κατοίκων τῆς εἶνε τὸ χιόνι, τὸ ἄπειρο, ὡς γνωστὸν, βλάπτει τὴν ὄραση.

— Τὰ ἐργαστήρια ἀρομάτων Κοττὸ στὸ Παρίσι, χρησιμοποιοῦν ἑτησίως ὡς πρώτη ὕλη 5.000 τόνους ῥόδων.

— Μιὰ μεγάλη ποσότητ ἀπὸ τὰ ῥόδα αὐτὰ προμηθεύονται ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Ρωμιλία, ὅπου ἡ καλλιέργεια καὶ τὸ ἐμπόριον τῶν ῥόδων εἶνε ἡ πιὸ ἐπικερδὴς ἐπιχείρησις τῶν κατοίκων τῆς.

— Σήμερον μὲ μιὰ τελευταία στατιστικὴ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀγορανομίας, καταναλισκονται ἑτησίως στὸ Λονδίνο 200.000 τόννοι ψαριῶν.

— 'Η περριόδες καὶ τὸ θερμομέτρον ἐφευρέθησαν τὸ ἔτος 1619, τὸ δὲ βαρφόμετρον τὸ 1643.

— 'Η καμπάνες καὶ τὰ κουδούνια εἶνε ἐν χρῆσει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Φαραώ.

— Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τὶς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ ν' ἀναγγέλλουν τὴν ἔναρξιν τῶν ἐορτῶν τοῦ 'Οσίριδος.

— Καὶ οἱ Κινεζοὶ μεταχειρίζονταν τὶς καμπάνες 2600 χρόνα π. Χ.

— Στὶς χριστιανικῆς ἐκκλησίαις χρησιμοποιοῦντο ἡ καμπάνες ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου.

— Στὸ Λονδίνο ἐξετέθη πρὸ ἡμερῶν σὲ δημοπρασία ἀπὸ ἕναν κοσμηματοπώλη ὁ γνωστός μὲ τὸ ὄνομα «'Ανατέλλων "Ἠλιος πολίτμος ἀδάμας, ὁ ὁποῖος ζυγίζει 102 καράτια καὶ ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ 56 πλευρῆς.

— 'Ο ἀδάμας αὐτὸς μέχρι τοῦ 1916 ἀνῆκε σὲ μιὰ εὐγενῆ Ρωσικὴ οἰκογένεια, ἡ ὁποία μετὰ τὴν ἐπικράτησι τῶν μπολσεβίκων στὴ Ρωσία, ἀναγκάστηκε νὰ τὸν πούλῃ σ' ἕναν Σουηδὸ ἀδαμαντοπώλη ἀντὶ 50.000 λιρῶν.

— Ἀφοῦ πέρασε ἔκτοτε ἀπὸ πολλὰ χεῖρα, ἐπωλήθηκε πάλιν τελευταία σ' ἕναν Ἰνδὸ Μαχαραγιά ἀντὶ 125.000 λιρῶν!

— Στὴ Νέα Ὑόρκη ἐπερατώθη πρὸς μῆκος ἡ κατασκευὴ τοῦ μεγαλειτέρου γκαρᾶς τοῦ κόσμου, στὸ ὅποιο μποροῦν νὰ χωρέσουν 7.500 αὐτοκίνητα.

— 'Ο Ἀγγλος ὕμνησιολόγος σὲρ Ρόμπερτ Ροῦντνυ ἔκαμε τελευταία μιὰ διάλεξι στὸ Ἰατρικὸ Ἰνστιτούτο τοῦ Λονδίνου, σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα τοῦ β-πυου.

— "Ὅπως ἐβεβαίωσε ὁ σὲρ Ροῦντνυ, ἡ τοποθέτησις τῆς κλί-νης πᾶζει σπουδαῖο ῥόλο στὸ

ζήτημα τοῦ β-πυου.

— 'Η καλύτερη θέσις τοῦ κρεβατιοῦ εἶνε μὲ τὸ κεφάλι πρὸς βορρᾶν καὶ τὰ πόδια πρὸς νότον. 'Η χειρότερη δὲ, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς δυσμᾶς καὶ τὰ πόδια πρὸς ἀνατολάς.

— Στὸ Ζωολογικὸ Κῆπον τοῦ Βερολίνου βρῖσκεται ὁ μικρότερος ἐλέφας τοῦ κόσμου. "Εχει ὕψος 30 Ἴντσῶν καὶ ζυγίζει 80 κιλά.

— Στὴν Ἀμερικὴ, ἐπὶ 10.000 ἀνδρῶντων, μονάχα 3—5 κατορθώνουν κ' ἐφορᾶν τὴν δεκαετηρίδα τοῦ γάμου των.

— Τὸ πλουσιώτερον ἄλατορυχεῖο τοῦ κόσμου βρῖσκεται στὸν κόλπο Καρματόγικο τῆς Κασπίης θαλάσσης.

— Ἀπὸ τὸν Νοέμβριον ὡς τὸν Μάρτιον, ὁπότε παγώνει ἡ Κασπία θάλασσα καὶ σταματᾷ τὸ κύμα τῶν νερῶν, ἀπομένει ἐκεῖ ἄλατι 5—7 δισεκατομμυρίων τόννων!

— Σὲ πολλὰς ἐπικινδύνες Ἀγγλικῆς ἀκτῆς ἔχουν τοποθετηθεῖ μεγάφωνα γιὰ νὰ εἰδοποιῶνται τὰ πλοία, ἐν περιπτώσει ὁμίχλης. Τὰ μεγάφωνα αὐτὰ ἀκούονται σὲ ἀπόστασι τεσσάρων ναυτικῶν μιλίων.

— Ἀπὸ τὶς δασώδεις περιορῆς τοῦ Ἀφρικανικοῦ Κογκῶ ἐξάγονται ἑτησίως 5.000.000 μπισουίνα.

— Τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Ἀγγλου τραγωδοῦ Σάξπηρ προφέρεται κατὰ... 4.000 διαφορῶς τρόπους!

— Σ' ὀλόκληρη τὴν Ἰσπανία φωνεῖνται κάθε χρόνον στὶς ταυρομαχίας πέντε χιλιάδες ἄλογα καὶ 1000—1500 ταῦρα.

— Στὰς νήσους Φεζί, τὰ δόντια τῆς φάλαινας χρησιμοποιοῦνται ὡς νόμισμα.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Τάξης τοῦ 16ου αἰῶνος, παριστᾶνόν τὸν γάμον τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου τοῦ 12ου.

